

1.

Wat zou ik graag alles onthouden en alleen die ene ochtend vergeten. Dan peuter ik hem uit mijn hoofd en gooi de herinnering eraan weg. Dan zou Adil nog mijn beste vriend zijn. Adil en Job *forever*. Maar sommige herinneringen zitten te vast om losgepeuterd te worden.

Nu gaan we op vakantie, mama en ik. Ik moet me verheugen. Toch stroomt mijn hoofd vol met herinneringen aan groep 8. En vooral die ene herinnering. Met de trein ga ik vooruit, in mijn hoofd leef ik achteruit.

Ik zet mijn koptelefoon op en kijk voor de honderdste keer naar het lijstje van plaatsnamen op mijn telefoon. Vier stations, vier keer stoppen. Dan zoek ik mijn playlist op en doe mijn ogen dicht. Mama weet dat ik het fijn vind als we niet veel praten. Ze heeft zelf de koptelefoon voor mij gekocht. Het cadeau van haar en mama Anne voor mijn twaalfde verjaardag. Zo felgroen dat je ogen er pijn van doen. Maar ik vind hem fantastisch!

Aan de andere kant van het gangpad zit een oude man. Zodra de trein in beweging komt, gaat hij op de stoel

tegenover hem zitten. Zo zit hij met zijn gezicht in de rijrichting. Bestemming vooruit. Het is reizen zoals je kan leven: willen weten wat er komt, zonder verrassingen. Hij zet zijn tas op de stoel naast hem en kijkt aandachtig naar alles wat aan de andere kant van het raam voorbijkomt. Steeds beweegt hij zijn hoofd met iets mee en blijft hij turen zolang hij het kan zien.

Mama lacht om een bericht op haar telefoon. Dan moet het wel van mama Anne zijn. Geen wonder dat mama Renske helemaal verdrinkt in haar telefoon. Soms kunnen er dagen voorbijgaan zonder een teken van leven van mama Anne. Helemaal niets. Ik heb twee mama's met totaal verschillende levens. Mama Renske werkt veel thuis, een dominee in haar werkkamer. Mama Anne zit in het leger en jaagt op zeemijnen. Als ze uitgezonden is, kan ze dagenlang niet laten weten hoe het met haar is. We weten wel dat ze na een tijdje wel weer iets van zich laat horen. Als ze op het vasteland is. Want ook mijnenjagers varen nooit eindeloos.

Mama Renske typt een bericht. Meestal verstuurt ze spraakberichten met lange verhalen. Over het eten van

gisteren, de kerkdienst van zondag of natuurlijk over mij. ‘Met je stem kun je elk woord op honderd verschillende manieren zeggen. Met typen niet,’ zegt ze altijd. Maar nu laat ze de volle trein er niet van meegenieten. Dus typt ze ijverig een bericht terwijl ze af en toe naar buiten kijkt. Dan ziet ze niets, maar denkt ze na.

Door mijn koptelefoon klinkt de muziek van kamp. Al die nummers die we zo vaak – en luid – zongen tijdens onze laatste dagen van groep 8. Tot die laatste ochtend aanbrak. Toen Adil zijn aanval kreeg, en ik...